

komme i Betragtning, men der forefindes ogsaa flere Bestemmelser, om hvilke dette ikke kan siges og som desaaarsag kunde søges gjorte gjældende, naagtet det ved Lovens Affattelse har været Meningen, at de derved tilstaaende Begunstigelser skulde bortfalde for Fremtiden. Fra den saaledes i Almindelighed udtalte Regel har man dog troet at burde foreslaae et Par Undtagelser, der findes begrundede i Billighed.

Dette er for det første Tilfældet med den Bestemmelse, der indeholdes i den kongelige Resolution af 28de April 1842 angaaende Avancement, Pensionering og Belønning ved Landstaten, Afdeling Lit. C. II. § 32. Ved denne Bestemmelse er der nemlig tilfagt de Underofficerer m. H., som have modtaget det deri foreskrevne Hæderstegn for 12 og 20 Aars Tjeneste, ikke alene den i Paragraphen ommeldte Afgang til at vinde 2 Aar med Hensyn til Pensionsforsjorgelse, men ogsaa en aarlig Douceur af respective 4 og 8 Rbd., der senere ved allerhøieste Resolution af 2den December 1847 er forhøiet til respective 8 og 16 Rbd. aarlig, hvilke Douceurer dog falde bort ved den Paagjældendes Udtrædelse af den militaire Tjeneste. Ved Søstaten haves imidlertid et lignende Hæderstegn, nemlig Medaljen for 25 Aars Tjeneste, der ogsaa medfører en Douceur af 10 Rbd. aarlig; men, da den Paagjældende sammeledes beholder Douceuren selv efter hans Udtrædelse af Tjenesten, og Inddragelsen af denne Douceur, der afholdes af de paa Marineministeriets aarlige Budget opførte Summer, i alt Fald ikke henhører under nærværende Lov, saa vilde Landstatens Underofficersklasse, hvis hiin Bestemmelse ikke blev holdt i Kraft, ligesom blive slettere stillet end Søstatens, idet samme mistede det hidtil ved Udtrædelsen tilstaaende Uequivaleent for Douceuren. Det har i denne Anledning været under Forhandling, om det, for at tilveiebringe en større Lighed mellem de to Militairstater, i alt Fald ikke vilde være rigtigere at indrømme, at de Paagjældende ved Landstaten ligesom ved Søstaten for Fremtiden ogsaa efter deres Udtrædelse af Tjenesten beholdt den med Hæderstegnet forbundne Douceur. I Statskassens Interesse har man dog troet det rigtigst at lade det forblive ved den

hidtil gjældende Bestemmelse. Det maa nemlig i saa Henseende bemærkes, at, medens Hæderstegnet allerede opnaaes efter 12 Aars Tjeneste, saa blive de militaire Underclasser først pensionsberettigede med det 20de Tjenesteaar, samt at Forhøielsesbeløbet for 2 Aar efter det i § 4 foreslaaede Regulativ for Pensioneringen isølge tilbagelagt Tjenestetid vil for Underofficersclasserne kun udgjøre fra 6 Rbd. til 14 Rbd., altsaa mindre end det Beløb, som den Paagjældende i Reglen kan antages at være tilfagt i Douceur. Hvad dernæst angaaer den anden i Paragraphen foreslaaede Undtagelse, hvorefter de Personer af Søstaten, der ved den nye Lovs Udgivelse have tjent i 20 Aar, skulde beholde den erhvervede Afgang til at blive pensionerede efter de ved kongelig Resolution af 27de December 1842 givne Bestemmelser (sefr. Anhanget Bilag A), saa er denne begrundet deri, at Pensionsfatterne for flere af bemeldte Stats Underclasser vilde efter nærværende Lov-Udcast undertiden blive noget lavere end efter hine Bestemmelser, og at der er givet de til samme henhørende Personer ved deres Antagelse et Tilfagn om, at de kunde forvente at forblive i Tjenesten, saalænge de vare tjenstdygtige og ikke dertil gjorde sig uværdige ved begaaede Forbrydelser, samt ved deres Afgang formedelst Alder og Svagelighed eller anden dem utilregnelig Aarsag at blive pensionerede efter de givne Bestemmelser. Det kunde nu vel synes, at man i saa Fald ogsaa maatte indrømme Enhver, der til det nævnte Tidspunkt var ansat i Statens Tjeneste, samme Ret; men da hiint Tilfagn ved Antagelsen dog neppe kan betragtes som en gjenfærdig Overenskomst og Berettigelsen til Pension først opnaaes ved en Tjenestetid af 20 Aar, saa har man dog troet at kunne indfranke denne aldeles exceptionelle Begunstigelse til dem, der havde tilbagelagt et saadant Antal Tjenesteaar.